

hold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling.

Jeg synes, det er ærgerligt, at både SF og Enhedslisten bruger debatten i dag til at skabe forvirring om det spørgsmål. Det, som regeringen bestræber sig på og arbejder på, er at etablere et europæisk samarbejde, som bygger på at stabilisere muligheden for fred og fredelig sameksistens, som giver mulighed for, at landene, bl.a. Danmark, kan opretholde en humanistisk flygtningepolitik, og at Danmark gennem sit samarbejde bidrager til, at Europa kan se en anden fremtid i møde end den, der blev skabt under den kolde krig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil nødig forlænge debatten unødigt, men jeg synes altså, at justitsministeren her i starten af sin besvarelse går ind på den diskussion, som hr. Duetoft og jeg havde, om, at vi i realiteten allerede i 1986 har stemt ja til de ting, som udmøntes med Schengenkonventionen.

Det, jeg egentlig kunne spørge justitsministeren om, og det kan være, jeg skal gøre det skriftligt, er, hvor langt regeringen egentlig mener det så går. Hvad er det egentlig, vi efter regeringens opfattelse har stemt om? Er det fuldstændig fri bevægelighed for personer af alle kategorier? Er det, uanset om de kan klare sig selv økonomisk eller ej? Hvor går grænsen?

Det kunne egentlig være rart at få fastsat den grænse, om ikke andet så inden den 28. maj, så vi ved og kan indlægge nogle fortolkninger af, hvad det så egentlig er, vi stemmer om den 28. maj.

Jeg kan forstå, at det ikke alene er selve teksten, men at regeringen mener, at det altså også er en hel masse mere, der så bare skal udmøntes på et senere tidspunkt, vi stemmer ja til.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at debatten i dag har været nyttig forstået på den måde, at vi under debatten har fået kortlagt en række spørgsmål, som tilhængerne af Amsterdamtraktaten efter min mening ikke har været i stand til at besvare, og som jo altså vedrører det vel nok tungeste og vigtigste afsnit overhovedet i Amsterdamtraktaten.

Jeg vil igen prøve at nævne de vigtigste spørgsmål, som står utilfredsstillende eller helt ubesvaret tilbage efter denne debat, således at ministeren får endnu en chance for at komme op og svare.

Hvad sker der, hvis det er således, at man på det overstatslige område i de andre lande indfører nye regler om grænsekontrol, om flygtningepolitik, om familiesammenføringer el. lign.? Hvis man f.eks. indfører nye regler, som jeg nævnte, for, hvordan der skal kontrolleres i lufthavne og kystbevogtes?

Så har ministeren ikke forklaret, hvordan det skulle kunne lade sig gøre for Danmark at opretholde særlige danske regler i en fælles ordning for ydre grænsekontrol. Det eneste, vi har fået at vide, er, at der så skal holdes et møde, hvor der skal diskuteres »passende foranstaltninger«.

Vi må altså inden folkeafstemningen den 28. maj have at vide, hvad der forstås ved disse »passende foranstaltninger«, og hvad der vil ske, hvis Danmark fortsat nægter at indføre de ting, som de andre har besluttet.

Ministeren var så inde på spørgsmålet om den eksisterende K 9 i Maastrichttraktaten, og det er jo rigtigt, som ministeren oplyste, at netop i spørgsmål om asyl, grænsekontrol, flygtningepolitik osv., altså de områder, som i Amsterdamtraktaten førtes over til det overstatslige område, havde Danmark en vetoret, som Danmark også håndhævede, og en del af det, som blev vedtaget af vælgerne ved folkeafstemningen den 18. maj 1994, var altså, at Danmark netop havde vetoret over for at overflytte områder til det overstatslige. Der var intet i Edinburghaftalen, som på nogen måde forpligtede Danmark til at acceptere et sådant såkaldt søjlespring.

Det nye med Amsterdamtraktaten er altså, at man nu vil lave denne overflytning og afgive noget af det, som man altså havde lovet befolkningen i 1994.

Så vil jeg gerne spørge ministeren, ligesom jeg også spurgte fru Elisabeth Arnold, hvad tilhængerne visioner og tanker omkring udviklingen af politisamarbejdet egentlig er.

Nu indfører man jo disse afgørelser, og dér vil jeg godt bede ministeren bekræfte, at afgørelser har samme retsvirkning som direktiver. De har ikke umiddelbar retsvirkning, de skal omsættes i national lovgivning, men det er altså i realiteten direktiver, vi snakker om. De kan også indbringes for EF-Domstolen, der kan afgøre tvistigheder og dermed underkende Danmark, så det er direktiver, vi snakker om.

Hvad er det, man vil bruge disse ting til? Hvor langt vil man gå? Vil man give Europols medarbejdere beføjelser til at drive efterforsk-